

Đào Thắng Duy

Thuở Áo Trắng Bay

Mười lăm tuổi, hồi đó đã học lớp 10 rồi nhưng em “nai” lắm. Sau buổi biểu diễn văn nghệ ở trường, em quen anh. Thầy chủ nhiệm rủ anh cùng các bạn nữ trong nhóm đưa em về vì nhà em xa quá. “Hải - học 12 5 là “cây” vật lý của lớp đó, mấy đứa”. Thầy giới thiệu anh với cả nhóm. Tụi em nhao nhao “A, vậy là mai mốt có người chỉ bài rồi!”. “Nhớ ưu tiên em Đào nghe!”...

Con đường về nhà em không liên lạc như những con đường khác mà lại bị cắt ngang bởi một con rạch nhỏ. Người ta chưa kịp bắc cầu nên chèn vào đó một chiếc xà-lan để đi qua. Nhường lối cho em, anh nói một câu đến giờ em còn nhớ rõ: “Trời ơi! Đi học như vậy thì khổ quá!” Giọng nói của anh có vẻ như là lo lắng mà vừa như là thương hại. Khi đó em cứng cỏi trả lời: “Có chí thì nên mà!”. Rồi thôi, cả hai không nói với nhau thêm một câu nào nữa.

Mấy ngày sau, chiều tan học em về một mình và không hay anh đi sau lưng. “Hôm nay về trễ vậy...”. Em quay nhìn rồi cười: “Quen không à nghe”. Anh không trả lời mà bỏ đi luôn, nhanh nhanh như có ai đuổi ngoài sau lưng vậy. Em biết anh giận rồi nhưng không biết

phải làm sao. Hồi hận thì đã muộn. Thầy gặp em, không rầy cũng không trách mà chỉ nói lại lời nói của anh "Hải nó nói: Đào lớp thầy kênh quá!". "Tại em quên thật thầy ơi!" Em chỉ biết nói vậy với thầy mà không biết phải thanh minh làm sao. Em tự trách mình. Suốt thời gian sau đó, anh là nguồn cảm xúc cho hàng loạt những bài thơ của em ra đời và cất giữ đọc riêng như một gia tài quý báu. Những buổi chiều, anh đến trường học phụ đạo thêm (cùng buổi với em) là tụi nữ quá bạn em lại trêu em ỉn ỏi. Nhưng tuyệt nhiên anh không nói gì. Có lần anh đứng với thầy chủ nhiệm lớp em, ngay trước hành lang nhìn xuống, tụi bạn ngoắc lia em đang đi dưới sân. "Nhanh lên, anh Hải vô nè!". Em mắc cỡ đi một mạch vào phòng học và ngồi luôn không chịu ra ngoài, mặc tình cho tụi bạn hết lời trêu chọc...

Ngày tổng kết cuối năm, anh lại đến phòng thầy, gặp tụi em nơi đó anh liền khựng lại. Vô thì cũng ngại mà quay ra lại cũng không xong. Thầy ra cửa vỗ vai anh và kéo ngồi xuống ghế. "Bữa nay thầy giới thiệu lại nghe. Đây là Hải – 125 nhưng hôm nay thì ra trường rồi. Còn đây: Đào, Linh, Hạnh, Nga, Thảo... lớp thầy. Rõ ràng rồi, đừng ai thắc mắc nữa nha!". Thầy nhìn anh cười trong lúc tụi bạn em vỗ tay rần rần. Em quê độ không dám mở miệng nói điều gì hết và anh cũng vậy. Thầy nói "rõ ràng rồi" nhưng mà kể từ mai em đâu còn được gặp lại anh. Tấm giấy khen cầm trên tay em cứ cuộn tròn thật nhỏ rồi lại bung ra, rồi lại cuộn vào... đến khi về nhà mới hay nó bị nhăn nheo và đã ngả màu vì mồ hôi tay - thật tội!

Cứ ngỡ thế rồi thôi, vĩnh viễn không còn gặp lại. Nhưng sau năm 11, thêm một lần gặp bất ngờ và lý thú. "Đào, có người nhà tìm... ở

ngoài quán trước cổng trường đó nghe!” Trước khi vào lớp bắt đầu tiết dạy, thầy Văn nói riêng với em như vậy. Từ trước đến giờ có bao giờ người nhà tìm em khi em đang học đâu. Bỗng dưng em linh cảm có điều gì đó nên rủ nhỏ bạn thân cùng đi. Ôi trời! “Người nhà” của em mà thầy nói không ai khác hơn là anh và có thêm một “ông” nào nữa. Xiết chặt tay nhỏ bạn, em quay mặt vào trong khế đưa tay lên chặn lấy trái tim mình. Tưởng chừng như tiếng đập của nó có thể làm vỡ toang lồng ngực. Rồi như một phản xạ tự nhiên, em nắm tay nhỏ bạn kéo đến chỗ anh theo bàn tay giơ cao vẫy vẫy. Và lần đầu tiên trong đời, ly đá chanh anh gọi, em chỉ dám nếm một miếng rồi để lại y nguyên vì mắc cỡ, thẹn thù.

Tan học. Anh lại theo về chung đường với em. Lần này thì không còn “lạ” nữa nhưng em vẫn nói chuyện nhát gừng. Không còn lạ nữa nên anh mạnh dạn rủ em đi chơi vì “ngày mai anh lại về quê rồi”. Anh nói với em như vậy và em ngốc nghếch nên bây giờ không biết là quê anh ở tận nơi đâu. Em lắc đầu nguầy nguậy, từ chối với lý do “Sợ bị mẹ rầy”. Buồn hiu. Anh đi với em thêm một đoạn nữa rồi quay về đường cũ, không hẹn đến khi nào thì gặp lại nhau. Em cũng cảm thấy buồn thật nhiều mà không biết phải làm sao, nên tự mình an ủi: “Trái đất tròn, thế nào rồi chúng mình cũng còn gặp lại nhau, anh nhỉ?”

Vậy mà mãi đến bây giờ chẳng có lần nào em gặp lại anh. Chẳng lẽ giữa chúng mình trái đất không tròn sao Hải? Những bài thơ học trò em viết và đọc một mình. Em không quen thân với một tên con trai nào khác suốt những năm cuối cùng trung học. Và bây giờ, nghĩ về

mỗi tình đầu của mình em lại nhớ anh dù kỷ niệm với anh, em không có một bức thư tình – cũng không có một cái gì khác dù là nhỏ nhoi để làm chứng tích. Chỉ có những trang thơ của riêng em còn giữ lại sau mười mấy năm trời. Hồi đó, nhỏ bạn thân thường nói với em: “Quên đi! Không khéo tình cảm của mày sẽ trở thành đơn phương, nhỏ ạ!” Em ậm ừ nhưng trong lòng thì không tin và cũng không quên. Nhớ, để nghe thoáng một chút buồn, một chút vui, một chút ngờ ngạc nhiên về của những ngày mới lớn. Nhớ, để mong những năm còn lại giữa chúng mình trái đất sẽ tròn...

Đào Thăng Duy

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003